

Dualarımın İçinde Kerelerce

– Gülşen · 14 Mayıs 2013

///Gözlerin gözlerimdeydi önce... Parmaklarını emiyordun büyük bir çabayla... Ve sesin kulaklarımda çoğaldıkça çoğalıyordu İlda...///

Seninle bir şehirlerarası otobüsün arka koltuklarında kesişti yollarımız. Babanın kucağındaydın saatlerdir ve tüm yolcuları rahatsız etmek pahasına, hatta akciğerlerini nefessiz bırakmak pahasına bağırırken bağırıyordun... Korkuyormuydun İlda?

Küçük İlda"yla hikayemiz böyle başladı. On iki saatlik bir yolculuğun ilk dört saatinde İlda"nın çığlıkları kulaklarımdaydı, diğer sekiz saatindeyse bedeni kollarımda. Nasıl mı oldu?... Doğrusunu isterseniz İldayı ilk görüşümdü bu. Tüm bebekler gibi yolculuğu sevmiyor sandım önce... Hepimiz gibi evini ve rahat yatağını arıyor düşüncesine kapılıp rahatsızlığını buna bağladım... Oysa onun sıkıntısı bambaşkaydı... Bense bunu çok geç anlayacaktım...

Otobüs ilk mola verdiği dinlenme tesisinden kalktığı anda, İlda"nın ağlaması da şiddetini artırmıştı.... Önce kızımın elindeki şeker ve sakızlardan gönderdim... Ama babası geri çevirdi... Belli ki defalarca bunlarla kandırmayı denemişti. Yüreğimi parçalıyordu hicirlikleri. Çaresizlikle İlda"ya uzattım kollarımı, ayakta onu oyalamak için aslında susturmak için hoplatan babasına doğru dönüp... Bana gelir misin dedim gözlerine bakarak ... Çılgınlar gibi ağlıyordu gelmesine pek ihtimal vermiyordum açıkçası. Bir an sustu ve bana baktı. Sonra birden tüm vücuduyla bana doğru eğilip ellerini bana uzattı... İşte o an kavuştuk İldayla. O an sıcaklığımız değdi birbirine. Kısa dalgalı saçları o an mis kokusunu bıraktı burnuma. Elleri İlda"nın elleri o sırada düştü avucuma.

Önce kızımın oynadı İlda... Koltuk tvnin kablolarıyla ve kulaklarıyla oynadı dakikalarca. Biz onu güldürmek için şaklabanlıklar yaptık amaç susturmaktı ya... Ama sonra, sonra o bizi güldürdü hep... Türlü komiklikler yaptı durdu, minicik ama bir o kadar engin zekasıyla... Oynadı, güldü, güldürdü İlda... En sonunda yoruldu... Babası bize verdiği rahatsızlıkla mahcup çağırdı İlda"yı... Ama o itti babasını ve kollarını boynuma doladı. Anne dedi mırıltıyla, sonra birkaç kez daha, anne... Anne değil teyze diye düzelterek oldum daha anne ile teyze arasındaki farkı bilecek yaşta değildi ya, ısrar da etmedim. Sabaha dek kollarımda uyudu İlda. Kimi anlar uyanıp ağlayacak oldu... Salladım uyuyana kadar... Kucağımdan kaydı kimi an çekip kollarıma aldım. Uyanırken ısrarla çıkaramadığım montunu terlediği için uyumasını fırsat bilip çıkardım. İkinci kolunu çıkarırken uyanı çıkarmaktan vazgeçtim. Her uyanışta sınıksız sarılıp öptüm. Birkaç kez muavin geldi Abla Allah senden razı olsun dedi. Yolculuklarda ayaklarımı uzatmadığım için hep kramp sorunu yaşayan ben, İlda uyanacak diye kıpırdamadım adeta, nefes bile almadım, buna rağmen sabah uyanışımızda hala dinçtim.. Kucağımda minicik saf bir güzellik nefes alıyordu. Parmağı yine ağzındaydı... Saçları hafifçe alınmıştı...

Kirpiklerinin gölgesi yüzünde dansediyordu. Nefesinde huzur kokuyordu. Otobüs son yolcularını indirmeye hazırды. İlda'yı babası gelip aldı kollarımdan ve apar topar giydirmeye koyuldu tabi ben de ön koltuktaki kızlarımı uyandırıp hazırlamaya koyuldum. İlda uykunun mahmurluğu ile bana bakıyordu... Elimi sallayıp hoşça kal İlda dedim. Ve o an olanlar oldu İlda bastı çığlığı... Haykırışlarla ağlıyordu arkamdan... Öpemedim bile son kez o gamzeli yanaklarından... Kokusunu çekemedim içime...

İlda'nın asıl hikayesini anlatayım şimdi size... İlda'nın annesi ve babası ayrılma arefesindeymiş meğer ve babası mahkeme için geliyormuş bulunduğumuz ile. İlda'yı da annesine vermek için getirmiş o kadar yol yanında. İlda'nın bir süredir çektiği anne hasreti düşürmüş onu kollarıma... Beni annesi sanması kimbilir ne kadar zamandır görmediği annesinin yüzünü unutmuş olmasındandı belki de... Ama eksikliğini bir türlü dolduramamasından. Annesine kavuşacak diye içim içime sığmadı ama bir yandan da babasız kalacak olması burktu içimi, tüm gün yol yorgunu olmama rağmen uyuyamadım... Günün ilerleyen saatlerdeki derslerde de hep aklım ondaydı...

İlda ağlayacaksın diye korktuğum için el bile sallayamadım sana hatta yüzümü çevirip bakamadım bile ayrılırken... Beni affet kızım...

Ben bir gecelik annen...

///Bakışlarından uzaklaştım önce, düşlerin koynuna bıraktım seni... Sıcaklığın kaldı içimde... Gözlerinin rengi karışırken kaderime... Büyüyeceksin zamanın yapraklarında... Dualarımın içinde kerelerce hoşçakal İlda....///